

Peter Tol vroeg mij, of ik wat wilde neerpennen over mijn ervaringen met de hypnotherapie. Zeker, omdat ik behoor tot de categorie hulpverleners, en wel in de jeugdhulpverlening.

Het punt is, dat ik daar nu eigenlijk geen tijd voor heb. Want sinds mijn laatste bezoek aan hem, is het bij mij thuis een puinhoop. Je breekt je nek over de potten verf en de planken. Het even de muren sausen, wat ik al twee paasvakanties geleden zou doen, is nu uitgemond in een uitgebreide renovatie. Al het bruin geschilderde houtwerk krijgt nu verschillende tinten groen, schilderijen worden verhangen, kastjes verplaatst en er wordt opgeruimd; drastisch opgeruimd! Terwijl dus eigenlijk alleen de muren een beurt zouden hebben. Daarnaast vlieg ik ook elke maandagavond nog even naar Leeuwarden om een cursus te doen. Tussendoor vind ik dan ook nog tijd om te gaan werken in de jeugdhulpverlening en me te bemoeien met mijn "pleegzoon".

Doordat ik nu ruimte in mezelf heb, kosten de dingen die ik moet of wil doen weinig of geen energie. Je bent namelijk alleen bezig met, en geconcentreerd op dat waar je opdat moment mee bezig bent. Ik ben onder tussen niet meer met mezelf bezig in tobbede en zorgwekkende zin. Je bedenkt ook geen duizenden argumenten meer om bepaalde dingen wel of niet te doen. Ik ga nu naar cursus omdat die cursus me leuk lijkt. Voor die tijd vond ik die cursus ook wel leuk, maar had ik wel honderd argumenten om maar niet te gaan. Aan het bedenken van de argumenten verspilt ik nu geen tijd en energie meer. En ik heb ook geen energie vretende schuldgevoelens meer omdat ik niet trouw ben gebleven aan mijn gevoel. Dingen gebeuren, en ik laat ze gebeuren, en reageer op het moment. Doordat ik me nu vrij voel kan ik zuiver en snel op dat moment reageren.

Ook de vraag van "wat zal die ander wel..., of wat zouden die anderen wel van mij...." zijn vragen die ik me niet meer stel en niet meer mee bezighoud. ik merk het dan op dat moment wel, en kan als nog dan wel of niet reageren.

Mijn contacten met Peter dateren van na de zomervakantie. Het was niet het eerste contact met een "alternatieve genezer". Die heb ik al sinds een jaar of acht. Ik had ook al eens een groepstherapie-sessie meegemaakt in de regulier hulpverlening, maar toen iemand uit die groep vroeg, of ik therapeut was, werd het voor mij tijd om op te stappen. Deze vorm was voor mij een verbale valkuil.

Voor mij was het toen tijd om een alternatief te zoeken. Deze vond ik, via een collega en ook hulpverlener, in de vorm van een psychotherapeut/magnetiseur. Die haalde gewoon zijn schouders op als ik op de verbale toer ging. Ik kon me alleen maar over geven aan zijn handen en zijn therapieën. Dankzij hem kon ik al meer zijn die ik was en kwam niet in de WAO.

Toch kwam ik op een bepaald moment voor mijn gevoel weer wat vast te zitten, Er gebeurden toch nog allerlei dingen met mij en waar ik voor mijn gevoel geen grip op leek te hebben. Toen was het tijd om het telefoonnummer van Peter uit de advertenties die ik al trouw bewaard had, te gaan draaien. Na een aantal sessies konden we stoppen doordat ik zicht op mijn leven kreeg en was het mij duidelijk wat er gebeurde en gebeurd was en waarom. De basis voor mijn vrij voelen.

Ik ga nu met mijn "pleegzoon" naar Peter Tol. Een jongen die op moment in de handen van de jeugdhulpverlening is gevallen. En dit omdat ik denk, dat ze daar niet in staat zijn hem te helpen. De afgelopen zes maanden hebben ze hem "onderdak verschaft" en niet meer dan dat. Ron is te goed gebekt, heeft een leuk smoeltje en kent de hulpverleners taal. Hij weet wat de ander graag wil horen, en Ron doet de ander graag een plezier.

Voor mij dan ook een reden om in overleg met zijn ouders de alternatieve hulpverlening te zoeken en wel in de non-verbale hoek. Jeugdhulpverlening is mij voor veel jongens vaak veel te verbaal. In mijn actieve jaren als groepsleider/teamleider maakte ik ook veel gebruik van de psychotherapeut. Deze zag dingen bij de jongeren, die je er via het kijken naar het gedrag, niet uitkrijgt, maat via het kijken in de jongeren wel. Ik had het geluk in een team te werken waarin een aantal collega's zaten, die ook gebruik maakten van dezelfde therapeut of een andere, of bereid waren te accepteren, dat er ook andere vormen dan de reguliere hulpverlening zijn. Op dit moment zijn deze echter binnen de instelling tot een zeer kleine minderheid gaan behoren, helaas.

Mijn ervaring is, dat de alternatieve hulp in een groot aantal gevallen vaak sneller weet wat er aan de hand is en je daardoor vaak sneller over kunt gaan tot actie. of juist geen actie te

ondernemen. De kans op projectie in de alternatieve hulpverlening is minder of niet aanwezig. De kans om een goeie alternatieve genezer te vinden in Nederland is klein, omdat het beroep niet beschermd is. Echter de kans om een goeie psycholoog, pedagoog of therapeut te vinden is niet veel groter. Maar ook een goeie kijkt naar het gedrag van de jongere, en niet er in. Bij jongeren merk ik ook, dat een alternatieve genezer voor hun minder bedreigend werkt.

Het kiezen van een goeie therapeut is een kwestie van gevoel en vertrouwen, en werkt heel subtiel. Mijn psychotherapeut/magnetiseur woont 240 km bij mij vandaan, en soms ging ik wel eens elke week. Een collega uit mijn werk was via een vriend aan dat adres gekomen en had hele goede ervaringen. Later gingen er meer meer mensen van de instelling naar hem met dezelfde ervaringen. Terwijl er in het dorp ook zo'n zelfde iemand woont. Een kennisje van mij kent ze beide. Die uit het dorp is goed, maar geef me toch maar die andere, zegt ze; het is gevoels-bepaald.

Ook Peter woont 150 km bij mij vandaan. Ook het kiezen voor hem heeft met mijn gevoel, en luisteren naar mijn gevoel te maken. Een goed gevoel dus.

Oosterwolde,
Sytze de V.